

Morten Messerschmidts tale ved Dansk Folkepartis årsmøde

Taler

Morten Messerschmidt
Forman for Dansk Folkeparti

Dato

28. september 2024

Sted

Arena Næstved

Tænk hvor kunne mange ting have været helt anderledes hvis KTAS havde fået beskeden frem i tide der tilbage fra 1999. Altså det eneste man kan sige til deres ros, det er, at det er sikkert gået hurtigere, end hvis det var PostNord.

Men det der med at kigge lidt tilbage i tiden og dvæle lidt ved hvordan tingene var eller kunne have været. Ikke kun hele tiden, sådan hæsblæsende, skulle se fremad, men nogle gange også lige dvæle ved tingene, der var. Det tror jeg er vigtigt her i livet.

Vi er på Christiansborg så utroligt optagede af at lægge planer for fremtiden, 2030-planer og 2050-planer og jeg ved ikke hvad. Det er ligesom om, vi har ... vi har mere eller mindre glemt det, der var lige i går. Det der var måske for, ja, 10 år siden eller 20-25 år siden, for eksempel dengang jeg var barn.

Jeg er født i 1980. Det var dengang, vi brugte en telefon til at tale i og ikke skrive SMS'er på.

Det var dengang, hvis man havde brug for hjælp til sine indkøb, jamen, så ringede man ned til butikken. Og man fik ikke en chatbot i ørene.

Kommunen havde sådan rigtige mennesker ansat, og man kunne komme ind til dem og tale med dem uden et stort vindue imellem. Og skat ville aldrig nogensinde bede os om at betale naboens ejendomsskat.

Sådan var det dengang. Det var da ikke helt ringe.

Vi havde venner, som fandtes i virkeligheden, og så klædte vi os fint på, når vi skulle til børnefødselsdag med gaver under armen. For vennerne, det var ikke

bare sådan nogle kunstige robotter på Instagram og algoritmer på Facebook.

Det var nogen, man kunne mødes med og lege med ude i virkeligheden. Og når Anne fra klassen ville være kærester med én, så måtte hun ringe på en fastnettelefon, sådan én, der hænger fast inde i væggen, og det var frygteligt pinligt, hvis ens mor eller far så kom til at tage telefonen et andet sted i huset og lyttede med, og så skulle man til at forklare, hvad det var, der skete.

I dag der sidder vores unge mennesker bag en skærm og chatter med folk, der måske, i den bedste af alle verdener, er en jævnaldrende. Men som vi ikke aner om er pædofil og ude på og vildlede vores børn.

Da jeg voksede op, der... Vi spiste raider og drak milkshake med masser af sukker. Og Det var helt utænkeligt, at nogen kunne blive krænket af en kagemand eller en negerbolle. Caffe latte, det var slet ikke opfundet, og cappuccino, det var Sådan noget fisefornemt noget, de drak ned i Italien.

Da jeg voksede op, der havde man en far og man havde en mor. Ikke medmor eller en medfar. Og køn, det var noget man var. Det var ikke noget børn kunne skifte.

Man blev døbt. Man blev konfirmeret.

Og om søndagen, der blev man vækket af kirkeklokker. Ikke forstyrret af bønnekald om fredagen.

Man så Disney-sjov på DR1, og der fandtes slet ikke noget, DR2. Der fandtes knap nok et TV2

Men, da dét kom, så elskede vi alle sammen at gætte med i lykkehjulet med Bengt Burg og den uforglemmelige Kategorina. For hvem skulle ellers dreje bogstaverne?

Der var slet ikke noget, der hed reality TV.

Se, det er jo gode minder. Det kan jeg høre, det kan mærke, at rigtig mange af jer også kan genkende.

Men, det er jo mere end bare minder og tanker, for er det egentlig så langt væk? Altså den her følelse af fællesskab, som vi havde for bare en generation siden.

Følelsen af sammenhold. Er det ikke noget, vi kan skabe igen?

Livet leves forlæns, men forstås baglæns, sagde Søren Kirkegaard. Men er vi villige til at forstå og lære af fortiden i dagens Danmark? Er der overhovedet nogen, som i dag tør at kigge bagud for bare at finde nogle af løsningerne på de udfordringer, vi står med i dag?

Jeg kan ikke se det på Christiansborg. Der er man mere optaget af at opfinde en eller anden ny dims eller en ny pille, eller bevilge nogle flere penge til DJØF'ere, så må de håndtere udfordringerne.

Men måske findes nogle af løsningerne på mistrivslen, på den manglende dannelse, på ensomheden. Måske findes nogle af løsningerne faktisk i den måde vi gjorde tingene på for 40 år siden.

Og måske kunne vi genetablere noget af sammenhængskraften og fællesskabet i Danmark, hvis vi havde modet til at kigge bagud engang imellem, i stedet for kun hæsblæsende at se fremad. Det er mit Danmark.

For Danmark er gået i stykker. Islam, utryghed, åbne grænser, EU, bureaukrati, woke. Alt det er kommet til at kendetegne et land, der er ved at gå op i limningen. Danmark er gået itu.

Men den gode nyhed er, at det kan stadig nås at blive repareret. For vi skal have et Danmark, hvor vi kan leve naturligt med hinanden, som vi gjorde det for ikke så længe siden.

Hvor vi har tilliden, hvor vi har trygheden og frem for alt danskheden. Danskheden er det, det hele starter og slutter med. Vores danske kultur. Det er den, vi kæmper for i Dansk Folkeparti.

Det er nemlig vores Danmark.

Da jeg var barn, der spillede vi fodbold og badminton i haven. Vi kendte navnet på postbuddet. Han kom ind, fik en kop kaffe. Om fredagen fik han måske også

en lille én til. Og posten blev faktisk leveret dagligt.

Man kunne sætte penge i banken, og man kunne hæve dem igen uden at skulle tale med en automat.

Vi kendte den lokale betjent, hilste på ham, når vi mødtes på gaden.

Frimærker skulle slikkes på, før de kunne sætte[s] på brevet, og vi skrev rent faktisk breve. Ikke mails og chatbeskeder.

Skat var et lokalt kontor ved kommunen, og man kunne få oplyst, hvad ens ejendom, den var værd.

De nyeste film, de handlede om at rejse tilbage til fremtiden, og vi så dem i biografen eller i drive-in bio. Ikke bag hver vores skærm på Netflix eller andre streamingtjenester.

Man kunne godt få en øretæve på gaden, hvis man løb ind i de forkerte, men der var ikke nogen, der blev trampet eller stukket ihjel i min barndom.

Terror var noget nede i Tyskland eller i Mellemøsten, og kommunismen, ja, det var den onde modstander i øst. Ikke en drivende kraft på vores universiteter.

De modigste drenge de læste blade med nøgne damer, men, der var ikke nogen hævnporno. Der var ikke noget PornHub.

Og man var han og man var hun. Og der var ikke nogen børn, der fik kønshormonel behandling.

Grænsekontrol var en fuldstændig naturlig ting, og selvom vores skolelærer nok var en lille smule venstreorienterede, så var der ingen debat om Israel nu måtte være på kortet, eller om man måtte vise billeder af andre folks guder og profeter.

Og typer som Greta Thunberg. Det var fuldstændig utænkeligt.

Jeg så ingen tørklæder. Jeg så ingen moskeer.

Ingen minareter, ingen halalbutikker, ingen grupper af utryghedsskabende

indvandrere.

Til gengæld så var der julepynt i vinduerne til jul og man holdt julefrokost med snaps. Ingen, vinterhilsner eller solhvervsfester, men selv på Nørrebrogade i København var der julepynt og juletræer.

Og vi stoppede op for at kigge på nisser og det lille jesusbarn i udstillingsvinduerne i Daells varehus.

Det er mit Danmark, for det gav tryghed.

Det gjorde, at vi vidste, hvem vi var, og hvor vi var hjemme. Lige her i vores land. Ikke [et] perfekt samfund, men vores land.

Hvor storken er en dejlig flyver, hvor koen har et dejligt yver, og kornet vokser vildt på engen, bonden får sin mad på sengen. I kender selv resten af Shu-bi-duas sang.

Det er mit Danmark. Det er vores Danmark.

Og selvom firserne, det anerkender jeg, kan virke som en helt anden tid, så er de værdier og den fællesskabsfølelse, vi havde dengang altså ikke umulig at genfinde i dag.

Den er jo lige her i blandt os. Hvis vi giver lov til det.

Og det er derfor, vi vil indføre et familiefdrag for de store danske børnefamilier, sådan at det bliver lettere at få hverdagen til at hænge sammen. Vi vil gøre det lettere at bo sammen i flere generationer, så vi kan hjælpe hinanden, være der for hinanden.

Med vores forslag til børnefamilierne vil en familie med 3 børn få 180.000 kr. mere mellem hænderne om året. Det er penge, der kan omsættes til frihed.

Socialisterne er jo rigtig gode til at bruge penge på danskernes vegne, den ros skal de have, men vores forslag vil give danskerne frihed til selv at bestemme, hvordan de vil indrette sig.

Og ved I hvad, jeg tror faktisk, det er dem, der er bedst til at beslutte det. Om pengene skal bruges til at sætte ungerne i en privatskole i stedet for den offentlige skole, eller om ferien skal forlænges med en uge eller to, eller [om] måske den ene forælder skal gå hjemme eller gå på halvtid, så der altid er nogen hjemme, når ungerne kommer hjem fra skole.

Lad danskerne bestemme selv. Lad os tage stresset ud af hverdagen.

Lad os gøre elevlønnen skattefri, sådan at vores unge mennesker på erhvervsskolerne får mere frihed til at indrette sig, som de vil. Får tid til at tage på skovtur med deres unger. Får tid til at tage dem i biografen i stedet for, at børnene bliver placeret med en iPad eller en iPhone passivt ovre i sofaen i deres eget hjørne.

Lad os give danskerne frihed til at være sammen.

Det var præcis det, vi kunne i firserne. Selvfølgelig kan vi gøre det igen.

Lad os genindføre Store Bededag, regeringen ved alligevel ikke, hvor meget de har sparet på det.

Sådan at familierne igen får deres frihed tilbage, vores traditioner og vores fællesskaber.

Lad os fjerne registreringsafgiften på alle familiebusser, så alle har råd til en bus. Eller to, hvis nu man ikke lige bor der, hvor S-toget kører.

Og lad os nu hæve folkepensionen, så bedstemor og bedstefar igen kan leve et anstændigt liv. Kan tage børnebørnene med på tur. Eller måske tage på den drømmerejse, som de ikke havde tid til, da de selv var på arbejdsmarkedet.

Det er mit Danmark.

Da jeg var lille, der var pengene små. Vi var aldrig på charterferie. Det var der simpelthen ikke råd til, men jeg var på bondegårdsferie hos min onkel. Og jeg fodrede grise. Og jeg hjalp med at slå hø og høste og plukke frugt i deres plantage, som blev til saft, som vi solgte fra en vejbod. Og det var utænkeligt, at nogen ville stjæle omsætningen, for der var ingen østeuropæere, og alle elskede at

kunne handle på den måde i det fri.

Det er mit Danmark.

Derhjemme, der havde man pligter, og man gjorde faktisk hvad mor og far sagde. Måske lidt surmulende, men man gjorde det.

Jeg passede mine mindre søskende, slog græs, ryddede sne, tog ud af bordet. Lavede mad én gang om ugen med tvivlsomt resultat. Jeg handlede, og jeg gjorde rent.

Dengang, der lignede Bellevue Strand stadig et stykke af Danmark om sommeren. Og sommeren var bikinier og korte kjoler. Det var cykelture, familieskovture, fætter-kusinefester i det fri.

Og fotografier, det var noget man tog med et fotografiapparat. Man købte filmruller, fik dem fremkaldt, sat det ind i albums. Det gav minder.

Billederne, det var at glædesstunder med familien, oplevelser eller smukke bygninger. Hvad man nu synes, men kameraet vendte den rigtige vej. Altså man tog billeder af andre end sig selv.

Bøger. Bøger, det var sådan noget, der var trykt på papir, ikke noget man lyttede til eller læste på en iPad. Og man kunne lade en barnevogn stå udenfor uden at holde øje. Og når vi var teenager, kunne vi gå til fest uden forældrene skulle være bange for narko og grove overgreb.

Og vi talte sammen. Også om det vi ikke vidste noget om, for der var ingen, der kunne Google og ødelægge en god diskussion med internettets irriterende faktatjek.

Viden.

Viden, det var noget, der tog halve og hele timer at opstøve. Vi havde både Salomonsens og Lademanns leksika.

Forældre kiggede efter andre folks børn, man tog ansvar for fællesskabet, og var man heldig, så kom man ikke i børnehaven, men blev passet hjemme af sin

mormor, ligesom jeg gjorde.

Det er mit Danmark.

Man mødtes om morgenen, når man skulle på arbejde eller i skole. I S-toget eller bussen, fordi toget, det gik altså kun hver 20. minut og vi havde faste pladser. Og i kupeen, der talte man om det, hvis en af de faste ikke var dukket op eller endnu værre, hvis en fremmed havde sat sig på en andens plads.

Det er mit Danmark.

Men hvem tør i dag sende sine unger afsted med toget om aftenen? Det kan godt være, at Frederik Vad og andre i Socialdemokratiet siger, de er kommet til store erkendelser i forhold til, hvad man skulle have gjort med udlændingepolitikken. Men de har jo ikke løst det. De har ikke håndteret problemerne.

Hjemme hos mig, da jeg var knægt, der fik jeg at vide, at det var okay at rode på sit værelse, men man skulle også rydde op.

Det synes jeg ærligt talt socialdemokraterne skulle se at erkende. Nu har de sammen med venstrefløjen, og vist også et par borgerlige i et par dårlige årtier, virkelig rodet Danmark til.

Så kan man jo ikke som en anden uvorn unge komme ud inden middagsmaden og sige jeg er kommet til at rode, men jeg har erkendt, det var forkert. Så er det ind og rydde op, makker.

Men hvor er løsningerne? Forleden dag så jeg en optagelse med en musiker, der hedder Isam B, tale om, at Danmark kan blive islamisk.

Hvor er Socialdemokratiets løsning? Hvor er kampen imod parallelsamfundene? Kampen imod tørklæde, kampen imod sharia, kampen imod alt det utøj, som de har lukket ind.

Der er ikke nogen kamp. Da vi stillede et forslag før sommerpausen om at forbyde al særbehandling under hensyn til islam, var Dansk Folkeparti det eneste parti, der stemte ja. Frederik Vad sad der, han stemte nej. Rasmus

Stoklund sad der, han stemte nej. Pernille Vermund, vores gamle veninde, er du klar Pernille? Hun stemte nej.

Det er kun Dansk Folkeparti, der tør tage det nødvendige opgør med den politiske korrekthed, med medierne og med den socialisme og liberalisme og hele kulturradikalisme, som netop har skabt det Danmark, vi står i i dag, som ikke er vores Danmark, men et Danmark, der er gået i stykker. Og det er kun os, som kan levere resultaterne, kan levere det, som skulle være Danmark, nemlig danskernes Danmark.

Ikke et land, der lukker sig om sig selv, men et land, der sprudler af optimisme og selvtillid. Et land, der gerne lukker fremmed ind for at vise, hvordan vi lever her, i erkendelse af, at det kan godt være, at vi ikke har skabt verdens bedste samfund, men dog alligevel tæt på. Og hvis man har en trang til at være her, jamen, så må man blive ligesom os.

Man kan tro, hvad man vil . Guder ud og profeter og hvad ved jeg, men man kan ikke, fordi man kommer udefra med menneskerettighedskonventionen i hånd, tvinge Danmark anderledes, for Danmark er vores land. Det er mit Danmark.

Og det er derfor, vi sender et meget klart, enkelt, og selv for folk, der måske ikke behersker dansk så godt, let forståeligt budskab til folk som Isam B. Rejs hjem.

Det skal være så godt som umuligt at leve islamisk i Danmark. Det betyder ikke, at man ikke kan bo, leve, være statsborger, hvis man er muslim. Der er masser af dem, der flygter fra den muslimske verden, som rent faktisk flygter fra islamismen. Iran, andre lande, hvor de der kommer hertil, gør det en oprigtig tanke og en drøm, om at leve i et sekulært, måske endda kristent samfund. Men alle de, der tager de tanker og ideologier, der har smadret deres egne lande økonomisk, socialt og politisk, tager de tanker med herop, de er ikke velkomne. De er ikke en del af mit Danmark.

Da jeg var barn, der var der ingen pro-palæstinensere i Danmark. Pro-Hamas-sympatisører i Danmark. Der var ingen burkaer. Der var ingen hijab. Der var ingen fredagsbøn. Der var ingen islamisme. Man kunne være medlem af en NGO uden at blive en del af den pro-palæstinensiske propaganda.

Hvis man ikke passede ind i skolen, så fandt man en løsning hos den lokale slagter eller håndværker eller landmand. Der var ikke nogen, der blev presset ind i et system. Hele inklusionsskolen var ikke dødfødt endnu.

Gymnasiet var måske fordi boglige, men det var lige så fint at blive håndværker. Der var halballer hvor man kunne danse og more sig, og jeg var især glad for dem med Bamses Venner. Det var ikke som i dag, hvor det hele skal foregå på et diskotek med musik, der er så højt, at ingen kan høre noget som helst.

Man lod børnene kede sig og selv tage initiativ til at blive underholdt, for der fandtes ikke iPads, og de computere der var, krævede det altså flyttevogn at flytte rundt.

Man kunne forlade sit hjem uden at låse døren, for der var slet ikke behov for masseovervågning.

Vi hørte musik på sådan nogle kæmpe, fede højttalere, ikke på sådan nogle små, dumme, hvide propper inde i ørerne.

Som børn, der badede vi nøgne i fjorden, for det kunne man gøre uden at ende med at få grønne børn som voksne.

Og om vinteren, da kælkede vi, for hold da op, hvor var der sne, da jeg var barn. Og frost og snemænd med gulerødder som næse.

Vi ventede til klokken den var otte på at se vores yndlingsserie, som kun kom én gang om ugen. Og man kunne kun se et afsnit, for streamingen, det var heller ikke opfundet. Derfor så samledes vi om fjernsynet for at se det sammen. Vi talte om det vi så. I dag, der sidder alle i familien med hver sin skærm og ser forskellige ting.

Vi hørte musik på kassettebånd, eller lidt senere på cd, og måtte betale dyre domme bare for at få den seneste nye. Og ved I hvad, det var sundt at vente, at forstille sig, at glæde sig til man havde råd til at købe det, man allermost ønskede sig.

Så derfor spørger jeg, hvorfor skal i dag alting egentlig gå så hurtigt?

Regeringen pacer og vil have os til at arbejde hurtigere og længere. Men hvad med værdien i at stoppe op, trække vejret ind og tage en pause fra ræset?

Når folk i dag bliver nedslidte, eller stadig flere frivilligt trækker sig ud af arbejdsmarkedet tidligere, er det så ikke et symbol på, at hele den hersken, pacen har en pris, som er for høj i forhold til gevinsten?

Livet er ikke kun vækst og BNP og aktiekurser og al den slags. Livet er lige her i blandt os. Med vores venner, med vores familie.

Så lad os nu få lidt ro på, og det kunne jo rent faktisk være, når vi mangler arbejdskraft, at seniorer havde lyst til at blive lidt længere, hvis vi ikke bare piskede dem til det og truede med at afskaffe ordninger, men tilbød, at man kunne gå ned på en firedages arbejdsuge, når man kom lidt op i retning af pensionsalderen. Eller hvad med en tredages arbejdsuge?

Hvorfor ikke give de[n] ro, omkring folk i seniortilværelsen, så de har stadig lyst til at være på arbejdsmarkedet? Hvorfor skal dansk arbejdsmarkedspolitik være drevet af pisk? Hvad med at skabe incitamentter?

Jeg forestiller mig sådan en Mads Skjern, når jeg hører regeringen stå og sige vi mangler arbejdskraft, ikke? Maskinen skal køre. Vi skal have treholdsskift.

Men vi mangler ikke arbejdskraft i Danmark. Vi bruger bare ikke de ressourcer, som vi har.

40.000 unge ligger på sofaen derhjemme, er ikke i uddannelse, er ikke job. Hvad med at inspirere dem til at komme ind og få en uddannelse? Til at komme ud og få et job? Kom ud netop hos slagteren eller købmanden eller hvad det er. Kom dog i gang. Giv dem troen på, at de rent faktisk kan noget.

Hvad med de 20.000 med handicaps, som er klar til at springe ind på arbejdsmarkedet, hvis bare der er nogen, der vil lade dem? Folk, der måske er døve eller har nedsat hørelse. Folk, der er blinde eller har andre fysiske eller psykiske udfordringer. Det kan godt være de ikke kan arbejde 37 timer. Det kan godt være, man skal indrette sin arbejdsplads på en lidt anden måde, sådan så man kan komme frem ved at kunne føle sig, men hvad så?

Det vil da til enhver tid være en bedre arbejdskraft end alle de filippinere, og hvad ved jeg, som regering prøver at importere, hver gang de får ordet.

Eller vores seniorer. Jeg kender rigtig mange, som enten frivilligt trækker sig tilbage, måske når de kommer i midt tresserne, og så fortryder, men, hvor det er umuligt at komme tilbage på arbejdsmarkedet, eller det endnu værre, hvor de mister deres job, fordi erhvervslivet hele tiden gerne vil have yngre og yngre, så længe de også har 30 års erhvervs erfaring. Og derfor er der en klar aldersdiskriminering i Danmark over en bred kam. Hvad med at gjorde op med det.

Hvis vi var i Danmark lige så gode som man er i Norge og Sverige til at holde seniorerne på arbejdsmarkedet, så havde vi 60.000 flere i beskæftigelse. Så kan det godt være, de ikke allesammen arbejdede 5 dage om ugen, men er det ikke bedre med 4 dage om ugen 3 dage om ugen, end at folk fortryder og sidder derhjemme, ensomme uden for arbejdsmarkedet, længe før de egentlig burde.

Lad os nu give den frihed til, at folk kan indrette sig sådan, at vi kan få livsglæden og arbejdsglæden til at gå hånd i hånd.

Lad os nu indføre bedstes første sygedag. Vi kender alle sammen barns første sygedag. Vi skal have bedstes første sygedag. Der er ikke nogen, der skal have dårlig samvittighed, fordi man har lyst til og mulighed for at hjælpe sin far eller sin mormor eller tante, eller hvad det måtte være, på hospitalet eller til lægen. Hvis et ældre menneske har brug for en, der er der, en man er tryk ved under et hospitalsbesøg, så skal man selvfølgelig være stillet lige sådan som man er, når ens lille barn bliver syg derhjemme.

Det skaber tryghed, og det gør, at samfundet hænger bedre sammen, at vi ikke bare er individualister, som kæmper for vores egen karriere og for vores næste lønudbetaling, at vi ikke bare er noget som vores arbejdsgiver kan råde over, fordi vi skal have effektivitet, og vi skal have vækst, og vi skal have fremgang, men at vi er mennesker, som lever i en forpligtelse over for dem, som vi har fået livet af. Vores forældre, vores familie, at vi får lov til at være sammen med dem, at vi bliver set i en sammenhæng som danskere og familiemedlemmer, som folk, der er i et samfund, andet end bare objekter, der indgår i et arbejdsmarked. Det er mit Danmark.

Jeg elskede min mormor og morfar. Det fremgår jo først af de private billedarkiver, som vi har åbnet for helt eksklusivt her i dag. Mine bedsteforældre. Derfor vil jeg også gerne nævne et par områder i forhold til netop ældrepolitikken, som ligger mig meget på sinde.

For et par år siden blev jeg kontaktet af en medarbejder ved Københavns Kommune. Min tante var blevet dement, og hun boede på 4. sal på Amager i en lejlighed uden elevator, hvor hun i øvrigt havde boet i 57 år, se det kan man kalde loyalitet. Hun vidste ikke længere, hvordan hun skulle komme ud af lejligheden, og det blev ligesom mit opdrag at få hende på et demensplejehjem.

Der mødte jeg de mest hjertelige personer, og jeg var heldig, at der var en medarbejder, som opdagede at Birthe var ved at blive dement. For med den ældreaftale som et stort flertal i Folketinget har lavet, der vil den slags opringninger ikke længere finde sted.

Man har afskaffet det, der hedder de opsøgende hjemmebesøg, der hvor man, måske sådan lidt ubejligt, banker på døren på et tidspunkt og siger “nå, fru Jensen, må jeg lige have lov at kigge indenfor og drikke en kop kaffe?”, og hvor den behjertede medarbejder så ser, er den ældre måske ved at miste overblikket over hjemmet, overblikket over lige at få gjort rent. Er der nogle tegn på, at vi skal have ekstra hjælp ind her.

Den slags ting er nu fjernet, eller det er overladt til kommunerne, og så hedder det jo en frisættelse, men det, det i virkeligheden er, det er, at det er et kæmpe tilbageslag for det, som er ved at udvikle sig til en alvorlig folkesygdom nemlig demens.

Det er ikke mit Danmark.

Jeg ønsker i Danmark, hvor vores ældre har nogle helt nagelfaste rettigheder, hvor der er nogen, der passer på dem.

Min tante, hun havde ikke fået børn. Hun havde kun mig. Det er en stakket frist, kan man godt sige, men jeg blev dog alligevel tilkaldt og vi fandt ud af det, og hun fik nogle gode år, fordi vi nåede at opdage det.

Men alt for mange ældre bliver ramt, og bliver hårdt ramt, af demens og

alzheimers og så videre, og hvor det bliver opdaget alt for sent og ender derfor nogle miserable tilværelser. Det kan vi simpelthen ikke være bekendt.

Jeg var ærgerlig over, at regeringen smed os ud af ældreforhandlingerne, men i dag, hvor jeg har set resultatet, der må jeg bare sige, det var der, vi var endt alligevel. Vi vil ikke stå på mål for at vore ældre skal have det dårligere, tværtimod.

Det er ikke vores Danmark.

Derimod, så er vores Danmark et land, hvor der er nærhed, og hvor vi også, både som land, men også som parti, tør gøre op med nogle af de ting, som vi har medvirket til i fortiden, men som bare ikke viser sig at have leveret varen.

Tag for eksempel kommunalreformen. Nogle steder har det været en succes, men nej, hvor er der mange steder, hvor jeg kommer rundt, og folk føler sig fremmedgjorte i deres kommune. Jeg møder ingen ripensere, der ønsker at være borger i Esbjerg Kommune, for det er simpelthen for langt, ikke nødvendigvis geografisk, men kulturelt.

Den kommunalreform, der blev lavet tilbage fra 15 år siden, fortjener et kraftigt eftersyn. Et serviceeftersyn, hvor vi netop får nærheden tilbage, hvor dén vanvittige forøgelse i bureaukrati, som det har medført, den bliver bombet tilbage og bliver omsat til velfærd, eller skattelettelse for den sags skyld, men i hvert fald noget, som kommer borgeren til gavn.

Vi har brug for mindre bureaukrati, mere nærhed og mere omsorg, hvad end det gælder den måde vores velfærdssamfund fungerer på, eller den måde vi er omsorgsfulde overfor hinanden som private mennesker på. Vi kan ikke være andet bekendt.

Derfor, så skal vi lade danskerne afgøre, om de ønsker at blive boende i de kommuner, som i dag har vokset sig vanvittig store, eller om de ønsker at få nærheden tilbage? Det kunne sagtens, ja, det kunne passende, være ved næste kommunalvalg, at man holdt lokale folkeafstemninger rundt omkring og hørte, om de rent faktisk derude er tilfredse med at blive dirigeret rundt i nogle storkommuner, hvor alting bare bliver centraliseret, hvor man skal rejse, jeg ved ikke, hvor mange kilometer for at komme ind og få en helt almindelig samtale,

hvis der overhovedet er nogen, man kan føre en samtale med. Vi er nødt til at få nærheden tilbage. Det gælder ikke mindst også indenfor sundhedsområdet.

Der er mere end 200.000 danskere, der i dag står uden fast læge. Det er simpelthen ikke godt nok, og derfor bør vi selvfølgelig gøre det samme på lægeuddannelsen, som man gør på andre højt specialiserede uddannelser og sige, hvis du gerne vil have den gave at blive læge fra det danske samfund, så skal du også give det tilbage, at du har pligt til at arbejde her i en årrække.

Det fungerer for pilotuddannelsen og for andre steder, det kan det selvfølgelig også gøre for sundhedsuddannelsen og det vil gøre, at vi rent faktisk har de læger, som der er brug for på Lolland, i Nordjylland, i Vestjylland og alle de andre områder, på øerne, hvor man i dag må leve i ængstelse over, hvem holder egentlig øje med mit blodtryk? Hvem holder øje med om, jeg er rask? For man kan ikke bare, ligeså naturligt som de fleste af os har det, komme til en læge, for der er ikke nogen. Det duer ikke.

Alle de her ting. Nærhed, sundhed, velfærd, arbejdsmarked, det er en del af Dansk Folkepartis nye prioriteter.

I vil opleve, og har måske allerede oplevet, hvordan vi område for område fremlægger forslag, helt konkrete forslag, hvor vi giver danskerne et løfte et løfte om, at vi både kan tage det bedste af den tid, vi lever i, med teknologi og af den velstand, vi har og så videre, men hvor vi ikke glemmer det, der holdt livet sammen, der holdt samfundet sammen for bare 40 år siden.

Det er både politik, og det er kultur. Det er politik og Christiansborg, og det er mellem menneskelighed. Det handler om, at vi også tør være ved, hvem vi er.

Da jeg var ung, for eksempel, der turde man fortælle en vittighed uden at have en censurerende stemme i hovedet, der fortæller en, at man nok hellere burde lade være. Man kunne rose en kvindes kjole og holde døren for hende uden at blive anklaget for me-too.

Da jeg var ung, der sang vi i forsamlingshuset til fester hos spejderne i skolen. Vi sang salmer og fædrelandssange for den danske sang var en ung blond pige, og der var ingen, der følte sig krænket over et set flag, der går til top.

Vi rejste os op i bussen, hvis der kom en ældre dame ind, eller yngre, kunne det sådan set også være. Melodi Grand Prix, det var noget, der blev sunget på dansk, fordi vi var stolte af vores sprog.

Man tolererede og passede på sine landsbytosser. I Frederikssund, hvor jeg voksede op, der hed hun kattermor, og selvom hun var lidt skør, så passede vi på hende og værnede om hende, fordi hun var en del af os. Af vores samfund.

Folketinget var dem, der lavede landets love. Ikke EU og menneskerettighedsdomstolen. Man kunne blive statsminister uden at have gået på universitetet. Ja, og man kunne faktisk også være statsminister og rent faktisk synes at det var det fineste i hele verden uden at drømme om at blive NATO-generalsekretær eller EU-chef nede i Bruxelles.

Da jeg var barn, der tacklede landsholdet igennem, og vi kunne vinde europamesterskaberne, og når vi kørte tur, så var forruden plastret til med insekter.

Vi gik ikke i krig i fjerne dele af verden, områder vi ikke anede noget som helst om, for vi drømte ikke om at indføre demokrati og vestlige værdier i muslimske lande på den anden side af jordkloden, for Danmark, det var nok. Danmark, det var os herfra hvor verden går.

Det er mit Danmark.

Et Danmark, der var smukt, hvor vi slet ikke kendte til begrebet solcelleørkner, og hvor vindmøller, det var noget der stod ude på havet, hvor naturen var smuk, og vi var nervøse for ozonlaget. Men der var jo ikke nogen, der nogensinde kunne få den skøre ide, at Danmark skulle gå enegang for at nedbringe ozonen. Altså alle vidste, at det var en global opgave, så der var ikke nogen, der talte om at lægge afgifter på Gud ved hvad for at Danmark skulle nedbringe ozonen, men vi fik det. Og Danmark var stadigvæk smukt, og det var vores Danmark.

Og det er stadigvæk vores Danmark.

Men det er ikke vores Danmark på baggrund af de seneste 10-15 år.

Vores Danmark er produktet af utallige generationers insisteren på at have et

fællesskab bygget på næstekærlighed, dansk kultur, fædrelandskærlighed.

Når man mister sin pung i Danmark, så afskriver man den ikke bare. Inderst inde i os, så er der en tro på vores medmennesker, der giver os håb om, at vi kan få den igen. Er den tro på vores medmennesker vokset de seneste 20 år? Nej. Og selvom indvandringen, ja, spiller en rolle, så har vi danskere heller ikke den samme sammenhængskraft, som vi havde.

Foreningslivet lider. Vi er blevet mere individuelle. Vi stoler mindre på hinanden.

For i tidens tendens er der så meget fokus på den enkeltes identitet, at vi glemmer landets identitet, vores danske fællesskab. Men hvad er et samfund værd, hvis vi ikke har noget at være fælles om? Landet, historien, sproget, det folkelige.

Vi oplevede det kort ved EM i 21, hvor glæde fyldte gaderne og folk født efter 1992 kunne smage en bid af den landslykke, vi kan huske fra dengang.

De øjeblikke, hvor hele nationen har stået sammen uanset køn, alder, seksualitet, uddannelsesniveau eller politiske tanker. De øjeblikke, vi vil huske, når vi bliver gamle. Dem skal vi skabe flere af.

Men alligevel bevæger vi os som samfund længere og længere væk, blandt andet fordi vi kun omgås folk som os selv. Homoseksuelle, der kun omgås homoseksuelle venstreorienterede, der kun omgås venstreorienterede, karrieremennesker, der kun omgås karrieremennesker, journalister, der kun omgås journalister og, ja, politikere, der kun omgås politikere.

Det skal vi gøre op med, for vi er meget mere end vores job. Vi er meget mere end vores seksualitet. Vi er meget mere, end hvad vi går og tror. Vi har meget mere tilfælles, end vi går og tror.

Og jeg siger ikke, at alting var bedre i gamle dage, for det var det selvfølgelig ikke. Det er godt, at man ikke længere må slå børnene. Det er godt, at der ikke længere bliver røget S-togene, på flyverne eller i børneværelset for den sags skyld. Det var godt, at vi fik styr på ozonlaget. Det er godt, at vi fik en teknologisk udvikling. Og jeg er også rimelig godt tilfreds med, at skulderpuderne er kommet ned i

normalt omfang. Ja nostalgi er ikke hvad, det har været.

Hvis Dansk Folkeparti var en magtfaktor i dansk politik til gengæld, og det kan jeg sige jer, at det skal vi være, så må vi hele tiden huske på, hvem vi er, og hvad det er vi kæmper for.

Til næste år, der kan vi fejre 30-årsjubilæum. 30-års fødselsdag.

Og man må sige, det har været 30 år, nok mest i modvind. De har prøvet alt. Eller næsten alt i hvert fald. Ikke stuerene.

Kan I huske at retssagen som Christian Langballe først vandt i Højesteret, fordi vi sagde, at der var potentielle terrorister, iblandt dem, som Folketinget gav statsborgerskab?

Jeg ved ikke, [om] I kan huske en retssag imod mig?

Og senest, så har Knud Foldschack, ja, erklæret krig. Men ved I hvad, de kan bare komme an.

For de kan bare komme an. Det er os, der har svarene. Det er dog ikke kun os, der er udsat for den her konstante pression.

Danskernes frihed er også under pres.

Vi så det under coronedlukningen, hvor regeringen, som noget af en magtdemonstration, gik langt udover sine almindelige beføjelser. Efterfølgende har man prøvet at rydde op, slette SMS'er og meget andet, undveget rigsretssager og hvad ved jeg, men det ændrer ikke på, at der er sket noget ved regeringsførelsen i Danmark, som vi skal have lavet om på.

Det er også derfor, at vi, i forbindelse med sommergruppemødet for en måned siden, fremlagde et helt program for, hvordan vi kan få tilliden til vores folkestyre styrket.

Det duer ikke, at man som minister kan dække sig af ovre i Folketinget, fordi man har et flertal og på den måde undgå straffesager, hvis man har gjort noget ulovligt.

Det kan ikke være rigtigt, at vi almindelige danskere ikke kan gå over for rødt uden at få en advarsel, men at man som minister eller statsminister kan gå over for bimplende rødt og så alligevel dække sig af, fordi det er Folketinget, der er tiltaler.

Vi er nødt til at flytte det ud af Folketinget.

Og det siger jeg ikke for at genere Mette Frederiksen. Det siger jeg faktisk, fordi det, at hun ikke gør det, ødelægger tilliden til vores folkestyre.

Til februar har jeg været folkevalgt i 20 år. Når jeg tænker tilbage på dengang i 2005, da jeg blev valgt første gang, der var der ikke mange, der sagde “jeg ikke tillid til demokratiet”, “jeg har ikke tillid til at magthaverne de følger loven”, “jeg tror ikke på, at politikerne har rent mel i posen.”

Man havde en tillid, men i dag er det helt anderledes, og det er politikernes skyld. Og derfor tager vi opgaven på os og fremlægger konkrete forslag, så man ikke længere kan dække sig ind under et flertal i Folketinget for at undgå strafforfølgning med en rigsretssag.

Så er der ikke længere, bare et spørgsmål om tid før ...

Så man kan gå og forhale sagerne for så at håbe på, at der indtræder forældelse.

Vi er nødt til at få rettet op på tilliden. Vi er nødt til at sikre, at danskerne igen kan tale og tegne og gøre frit i deres land, hvad man kunne inden den her regering kom til.

Og vi er nødt til at lave en kulturpolitik og en planlovgivning, som understreger, at Danmark er et kristent land med en tusindårig historie, hvor derfor, selvfølgelig, vores kirker og vores nationale institutioner har en forrang både forud for minareter og moskeer, men også forud for vindmøller og andet grimt, der i dag skammer vores natur.

Det er mit Danmark, jeg her har forsøgt at beskrive. Et Danmark, som har rod i fortiden og som kigger ind i fremtiden. Det Danmark som de andre partier repræsenterer, har ingen rod. De blaffer bare i vinden.

Derfor tilbyder vi en anden vej for Danmark end nogen af de andre partier.

Jeg ved godt at pressen og kommentatorer og så videre, de har travlt med at tale om blokke. Der er rød blok og midterblokken, blå blok. Det er også fint nok.

Der er ingen tvivl om, at vi som parti selvfølgelig har mest tilfælles med de borgerlige partier. Det var med Anders Fogh Rasmussen bag roret og sammen med De Konservative, at Pia op igennem nullerne fik styr på tilstrømningen.

Det er det naturlige udgangspunkt, men det ændrer ikke på, at Dansk Folkeparti er blå bloks bløde hjerte. Der er ikke meget omsorg for pensionister eller folk, der er nedslidte, når jeg taler med mine blå formandskollegaer. Og selvfølgelig kan vi derfor lave aftaler, som vi har gjort før, hen over midten. Men det gør også Dansk Folkeparti til noget særligt.

Det gør, at det er os mod rov, venner. Det er de andre, som på stort set alle områder, der virkelig betyder noget for Danmarks fremtid, om det er EU eller Folketinget, om det er konventionerne eller danskerne, der bestemmer, der er de enige, der er det kun os, der viser en anden vej.

Det tager vi på os, fordi de 29 år, vi har været her og har kæmpet, der har vi været vant til at gøre det i modvind, og vi skal fortsætte med at kæmpe, for vi ved godt, at hvis man først kun har rygvind, så er det fordi man er på vej ud af den forkerte sti. Vi viser en vej.

Vi viser en vej, hvor pirater, uanset hvor lucky de så måtte være, aldrig kan få opholdstilladelse i Danmark.

Hvor de der har svoret troskab til Islamisk Stat aldrig skal sætte et ben i Danmark.

Men hvor til gengæld de, der vitterligt vil vores fællesskab, de er velkomne.

Og den gode nyhed er, at danskerne er begyndt at se i vores retning.

Jeg var så stolt i sommer, da vi genvandt vores mandat i Europa-Parlamentet. Anders, hvor sidder du i salen? Jeg var så stolt. Du sidder ned. Jeg elskede, da du

lige direkte op i Ursula von der Leyens ansigt sagde, “vi vil fyre 10.000 bureaukrater and we will start with you.” Jeg elskede det.

For der er ingen, der skal intimidere os. Der er ingen, der får os til at ryste på hånden, for havde de gjort det, så var alle de ting, som vi har skabt, som vi har gjort, aldrig været blevet mulige.

Rigtig mange danskere ved godt, Pia, at det er dig, der er forskellen mellem Danmark og Sverige. At hvis du ikke havde rejst dig [...]

Hvis du ikke havde rejst dig og ranket ryggen, imod både indre, men også ydre pres, hvis ikke du havde verftet det af dig, du viste jo heller ikke at faxen var på vej, men hvis ikke du havde verftet det af dig, da Poul Nyrup på den mest ugalante måde udtalte sig, så havde Danmark været som Sverige i dag. Hvis ikke det havde været for Pia, så havde vi haft euro i lommen.

Pia, det er med en stor ærefrygt og respekt, at jeg kører det her parti videre i din ånd, og jeg er så glad for at kunne overtage din valgkreds.

Det er en kæmpe glæde at kunne gå på arbejde hver morgen og bare vide, at i gruppen, i hovedbestyrelsen, i baglandet, der er der kun venner.

For det er det, der gør, at vi har kunnet, og at vi også fremover kan kæmpe de kampe, der skal kæmpes på vegne af danskerne. Vi bærer allesammen din ånd, Pia, og jeg er så glad for, at du også har overtaget kulturordførerskabet, som er så vigtigt.

Jeg er glad for at stå forrest i en organisation, som står sammen. Jeg er glad for at se vores unge i DFU tage opgaven på sig efter nogle svære år og sætte en retning, så vi får en stærk ungdomsorganisation. Jeg regner med jer.

Jeg er glad for vores frivillige, som uegennyttigt møder ind, når der skal pakkes kuverter og laves andre opgaver, at I vil ringe rundt, når der er problemer med at forstå membercare og så videre. Tak, uden jer ville det være en Sisyfos-opgave, I gør hverdagen lettere for os allesammen.

Og jeg er dybt taknemmelig for de folk, der hjælper os folketingsmedlemmer i hverdagen, vores SoMe-folk, vores politisk ansatte, vores sekretærer og alle dem,

som har lyst til at være en del af Dansk Folkeparti.

Jeg ved godt, det ikke nødvendigvis er karrierefremmende at melde sig ind i Dansk Folkeparti, måske heller ikke sådan at blive ansat i Dansk Folkeparti, men det er alligevel noget, der tiltrækker de bedste folk over hele landet. Og det er der en årsag til.

Man melder sig ikke ind i Dansk Folkeparti af egennyttige årsager. Vi er ikke et parti, som de andre.

Jeg forestiller mig, at de fleste, der melder sig ind i Venstre, de gør det fordi, de har en eller anden aktie i landbruget, og hvis man bliver socialdemokrat, jamen, så er det fordi man er rundet af den bevægelse.

Man melder sig ind i de partier, fordi man betragter det som sine partier. Nogen, der kan gøre noget for os. Man melder sig ikke ind i Dansk Folkeparti, fordi man forventer et afkast. Man gør det, fordi man gerne vil give noget. Give noget videre til næste generation. Det er derfor, vi er her.

Og alt det skal I have en dybfølt tak for. Og endelig, selvfølgelig, Dot. Tak, fordi du gør det muligt, at jeg må bruge så meget tid på det, som er så vigtigt.

Så tak til jer allesammen for at komme her, skabe det her projekt. Nu ved I, hvad mit Danmark er. Lad os gå ud og fortælle danskerne det.

Tak for det.

Kilde

<https://www.youtube.com/@danskfolkeparti9990>

Kildetype

Transskription

Tags

Beretningstale, Dansk Folkeparti, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/morten-messerschmidts-tale-ved-dansk-folkepartis-arsmode-2024>